

Математична загадка!

Коли 1 — 50

Розв'язка 68-75
(видити 05 — **ВНИМАТЕЛЬНО**
визначте оловонидит який!)

вигляди побити дотеперішнього президента Кулджа. Сам він займає компромісне становище між відлами демократичної партії і є однаково симпатичний як для „мокрих“, так і для „сухих“, бо не персекує, але є противником заборони продажу і уживання алякоголю.

Камєнєв далі усувають з усіх становищ, які займав. Усуваючи Камєнєва зі становища народного комісара внутрішньої та закордонної торгівлі СРСР, усунули його тепер також зі становища члена Союзу Праці та Оборони (СПО), по російськи СТО (Совет Труда и Оборон).

Свята Франка.

Криворіччя.

В останніх роках свого життя перебував Іван Франко в літніх сезонах у Криворіччя, де серед чудової гірської природи його втомлена душа знаходила затісний пристань. Та й тут не спочивав його творчий дух і під диктандом приходили на світ у гуцульській хаті перлини української літератури. В щорічному сезоні займався за ініціативою д-ра Новодворського д-р Герасимовича І. комітет для урочистого відсвяткування 10-літньої роковини смерті І. Франка та збереження пам'яті про нього, де перебував і творив геній українського народу. В неділю 8-го серпня 1916 р. залегла маса Гуцулів берега Чорного Черемошу під скалою, яку називали ім. Ів. Франка. Велике число селян прибуло з далеких доколичних сіл, даючи тим доказ любові до великого поета.

Свято почалося в год. 13-й сигналом тривоги та відкриттям пам'ятної таблиці з написом „Іванові Франкові — Гуцульщина“. Відкриття таблиці поведила промова д-ра Новодворського. Відтак промовляв о. Володимирський. Друга частина свята відбулася під явором ім. Івана Франка біля хати Василя Якимюка, в якого І. Франко мешкав. Під явором (де колись за-

любив переосмислювати поет), прибраним портретом Франка та свіжо-жовтими лентами, пригнітав В. Якимюк прибулих учасників свята й описав коротко про перебування Франка в Криворіччі. Відтак промовляв д-р Гардєцький, п. М. Галчук з Жабя (П. Шекерик — Долякі). На далішню програму склалися привітання від культурних установ, декляції п. О. Цегельського, О. Мянчука з Жабя, Бойчука, О. Відикиної та Жескальа з Красної. Міжким співав народний піснотич хор з Красної під проводом п. Вергушової. На закінчення затрембітали знову тужливо трембіти з у відповіді їм залунали вогномоним горн, віддаючи честь Великому Камєнєву. У піднесеній настрій розходилися наряд, несучи в своїх серцях у всі сторони рідких гір медичні клімат незбутнього поета. Свято, хоча без високопарної програми, відбулося з повною повагою, з чим залишилося зрозуміння того моменту у присутніх. На жаль, різноманітна маса Гуцулів рідко де була перетита мислями суратками. Передовсім вражала відсутність і недостатня зацікавленість ювілейним святом місцевої інтелігенції, яка не знала, чи така вже дуже переладна, чи може так здорово посидіти. Та це не дивиння, коли однокласно лектурою місцевих українських інтелігентів є „Слово Польське“. Поручається українському громадянству більше інтересуватися пам'ятними місцями наших гір, де серед чарівної природи творив не тільки І. Франко, але й інші наші визначні письменники. Так прийм. у маловідомий Криворіччя написав М. Кошобицький свої „Три забутих предки“, тут перебував не раз проф. Грушевський Мих. Гнатюк Вол. Хоткевич Гнат і ин. Чи можна лишити в забутті такі дорогі місця кожному Українцеві? Учасник.

Однорічний торговельний курс жіночий

Мечислава Хрестофа

проф. держ. школи економ.-торг.

Львів, Валова 25.

Вписи від 28. серпня до 2. вересня ц. р. від 10—12 і від 4—5. Чесне зол. 16 місячно. Всіхких виписень уділяє Управа шоденно 1870 у ранішніх годинах. 1—2

НОВИНКИ.

— Українська делегація на конгресі нац. груп. В неділю 22. серпня виїхала на конгрес „організованих національних груп в європейських державах“ україн-

ська делегація в складі голови УНДОБЗМАНІА д-ра Дмитра Левицького та заст. голови тогоч. Об'єднання сен. Чернавського і д-ра Олександра Марітчана. Українська делегація не буде брати активної участі в конгресі з принципових причин: правдоподібно обмежиться вона зложенням принципів оцїнки, а зрештою обсервуватиме хід нарад, та старатиме вийти в ближчий контакт з представниками поневолених народів і нац. меншостей. Таке саме становище, як нас інформують, займатиме й білоруська делегація.

— „Супліка“. Перед кількома днями помістили ми текст „супліки“, що її вислав до хлібоїдського штабу в Станіславові п. Іван Самотівка. В зв'язку з тим одержали ми таке відповідне письмо: „Ворохта, дня 19. VIII. 1926. До Хваліної Редакції час. „Діло“ у Львові. Заявляю отсим, що „супліка“ до „хлібоїдів“, видрукованої в ч. 180 „Діла“ я не писав і до них не вислав. З повагою Іван Самотівка, управитель школи в Середнім, казуського повіту. Прошу цю заяву помістити в найближчому числі „Діла“. — Сповідником бажання п. Самотівки і містимо його заяву, зазначаючи, що „супліку“ до хлібоїдів він писав і до них вислав. Хитрий п. Самотівка був певний, що ми маємо тільки відпис його „супліки“, а тим самим легко буде все заперечити. Тимчасом ми маємо оригінал. Характер письма, пікіс, навіть під паперу „супліки“ до подробиць згоджується з оригіналом заперечення. Ласкавий добродію Самотівка, колиб ми не мали були оригіналу, то не надрукували б були Вашої чесної „супліки“. Ваше заперечення ще краще і наглядніше свідчить про Ваш характер, як Ваш „супліка“. А прецінь Ви учитель, якому повірено вповавання правди і виробовання характеру серед тих найменших.

— З українського промислу в Америці. Найновіше українське підприємство, яке тепер появилося в Злуч. Державах, це фабрика виробу українських алейок (рольок) на пиніна під назвою „СУРМА“. Головним чинником повстання цього підприємства є Січовий Базар у Нью Йорку. Його найновіше видання — це „Вечерниця“ Нішніньського для тих Українців в Америці, котрі мають пиніна. Січовий Базар видає до „Вечерниць“ особне лібретто, в котрім крім усіх пісень, що знаходяться у „Вечерницях“, є й пояснення, спеціально написане Г. Прохоровичем, учителем української школи в Нью Йорку. Вступні уваги про автора „Вечерниць“ Нішніньського написав д-р Л. Цегельський. Нагляд над музикою до українських алейок веде проф. Мих. Гайворонський.

— Відзначення української групи в Америці. В українській церкві в місцевості Бейлон. Н. Дж. відбулося вчорашнє вручення американського прапора місцевим Українцям за те, що підчас паради всіх іммігрантських груп, яка відбулася в горожанське свято дня 4. липня, виставили найкращу групу. Прапор доручило Бейлонське Півторастолітнє Товариство, яке цей прапор фундавало. Урочисте вручення складалося з промов місцевих урядників та місцевих громадян. Місцеві американські газети принесли дня 26. липня білий заголовок про це свято та подали фотографії свята. Наш наряд і першу називали в цих заглах не Рутенцями, але Українцями, під яким іменем наші земляки виступали. („Свобода“).

— Дрібні вістки з Радянської України. В Одесі заснували Українське Наукове Товариство. При товаристві буде історична, фізіологічна та біологічна секція. — З одеської преси ішли звіти на пароніації „Евгенія Комбаніс“ перший транспорт збіжжя з щорічного врожаю в кількості 5,000 тон. Збіжжя попало до Англії.

Управа Політосвіти розіслала по округах безплатно 6,000 примірників жидівського букваря, 1000 примірників німецького, 2000 польських, 2000 татарських, 300 жидівських букварів. Друкуються ще й болгарські букварі.

— Українці. В ч. 1874 з 18. серпня ц. р. сербський шоденник „Време“ умістив довгу статтю із Подєбрад під заголовком: „В місті, де мирно будувалась українська культура і на полі, де залізом і кров'ю будувалась велика Німеччина“. Майже половина цієї статті присвячена об'єктивному перегляду українських культурних установ у Подєбрадах та засову мети цих установ щодо майбутнього життя України. Треба бути вдячним авторові статті д-ру А. Єлчичові, що він спромігся на таку річку у Сербії інформацію про українське культурне життя в Подєбрадах. В. А.

— Розкол православної церкви на еміграції. Берлінський „Рунд“ приносить сенсаційну вістку про те, що патрархально-православна церква на еміграції „розколюється“. Митрополит Елзотій, що є самозванцем головою російського православ'я на еміграції, прислав берлінському єпископові Тихонові таку телеграму: З уваги на Ваші вступні проти мене, Вашого законного Архієрея, звідки Вас тимчасово від виконання обов'язків вікарія, благочинного (декана) і настоятеля. У виконання тих обов'язків доручаю вступити протоєреєві Прозорову. Митрополит Елзотій. — Ось так і почався емігрантський церковний розкол.

— Південно-славянська енциклопедія почала виходити в Загребі під редакцією професора Ст. Станоевича, А. Поліча й М. Решетара й накладом фірми „Zilbogr Iski Zavod“ (вул. Гундуліца, 29). „Narodna Enciklopedija“ об'єматиме коло 70 великих аркушів дрібного друку, в два стовпці, й помістити матеріал приблизно 120 фахових співробітників. Найбільше місця в енциклопедії буде присвячено гуманістичним наукам (історія, політика, література, мистецтво, етнографія), бо аж 1000 стовпців, а після цього природознавство (з географією й топографією), на яке призначено кругом 600 стовпців. На інші групи знання припадає далеко менше місця, між иншим на економію 300 стовпців, адміністрацію й військовість 60 стовпців, на комунікацію 30 стовпів. І на товариства 30 стовпів. Досі появилося вже 10 чисел, які критика прийняла дуже прихильно.

— Крадіж на пошті в Заболоті. Повідомляють нас з Коломиї, що в пошт. уряді в Заболоті в'явлено недавно крадіж грошового листу з декларованою вартістю 300 швейц. франків. У тому листі було одначе фактично 800 доларів, до чого записано адресат приналеж. Меншу вартість подав він з розумислом, щоб заплатити меншу поштову оплату. Лист зник з пошт. каси вночі. На свідство приїхав делегат дирекції пошт і телеграфів зі Львова. Слід зазначити, що в Заболоті такі злодієства мали вже місце частіше.

— Ножівники гуляють. До поліційних арештів відіслав Генрика Гермерца, зам. при вул. Піхача 11, за те, що напав на мешканця робітника Івана Гладкого (Мартина 21) і пробив там ножем Явину Цедун, яку тільки ранив. До тих самих поліцій арештів відісланено Едварда Шидельського за пробити ножем шлюсаря Петра Владака, зам. при вул. Нішніньського 5.

— Конц. торговельні курси 3. Ольшевського, вул. Куркова 38, тел. 31—14 приймають аншес на однорічні і піврічні Торговельні Курси. Підручники з шкільної бібліотеки. Чужі мови і стенографія. Наука писання на машинах. Канцелярія урядус від год. 10—12 і від 4—6. Вписи до 5 вересня ц. р. 338 1—4

Склад меблів, декорацій, постелі, диванів

Львів
Іосиф Шустер, Рутівського 10.
Тел. 31—54.

Переробляє солідно коздрі, матраци і тапціровані меблі по найдешевших цінах.
289 2—4

дійно, по жидівськи брудного, темного містечка (пот па odios...), де засоби умового і загально-культурного життя й розвитку небагато вищі нулі. Що з набутих у такім центрі умовин багажем ми записалися „на право“ у Львові, та „студіювали“ те право з заялених „скриптів“ у нашому таки рідному містечку, без бібліотек, без інтелектуальної атмосфери, без просвітки. Що ми вивадали, скажучи на коротко до Львова, наші іспити (або, як кажуть наші полуграмотні „доктори: іспита“) та що ми не могли скористати навіть із тих — Бог один знає, яких скромних — культурних засобів, які має Львів; що так молодість наша минулася і що ми пішли в „конципленти“, людьми „готовими“, заробляти на пісний насушний. Що ми адвокатами так ставали — а тим худим і бідолашним духовим майном, і що з такою духовою формацією ми ставали на чолі свого народу, за Австрії, за України, за Польщі. З якими політичними відмокрутами! З яким духовим знярдадям!

Були і є виїмки — скажете? Нехай і так. І нехай ніхто не шукає в сих увагах притиків і натяків до імен і осіб. Винувати — бо в не самих тільки казочних „незалежних об'єднань“ є вина, а такі в нас кон'єктурних людях! — винувати, повторюємо, ми всі. „Möwie, bont vpi nu i vat reitl winy“, кавав Словачин. Провідники наші мусять освідомити собі, що колисьальний процент нашої інтелігенції, не тільки адвокатської, при всіх своїх само-

хвальних титулах д-р-ів і „проф-ів“ — в дійсності люде малоосвічені — щоб не сказати: темні. І що такий стан річей не може не відбитися на положенні цілої нашої нації в нормальних часах, а ще яскравіше і немилосердніше в днях національної проби і міри.

На це здорова нація мусить знати раду.

VI.

Позвольте, що закінчимо анекдотом ці терпкі уваги? На жаль, це не анекдот, а таки правдивий випадок. Ось він:

Перед одним із наших чільних адвокатів молодий конциплент говорив раз про одного з наших письменників:

— То людина мабуть найбільше начитана з усіх наших істориків.

— Овва, відрубав у туж мить ображений чомусь наш меценат — він прочитав сто заголовків книжок, і що з того!

Чи дивно, що в такій атмосфері погорди до умової праці або просто до фектури, витворюваний старшими, немає місця для заохоти молодших до духових занять? Судилана психологія так уже сформована, що вперше треба вміти шити гріші, аби можна заробляти багатства, та що перше треба вміти цінити духові вартості і аусилля — бо тільки в прихильній атмосфері заохоти і шнування кідьчиться і вирощується нижня ростина інтелектуальної культури. Поза тим є тільки темрява.

обвинувачених, як низькі „наклепи“ проти сальомової поліції. А за плечима цих рафінованих інкавіторів виринула могутня постать державного прокуратора, який з патосом твердив, що польська поліція не бе, що вона є культурна, чемна, освічена, що несе почесну й велику відповідальну службу у незвичайно важких часах, що вже це одно мусить спонукати кожного вдарити чолом перед цими янголами у людській подобі.

Чи треба пригадувати ширі, безпосередні слова Стефанова, селянина з Дашави, який перед львівським судом подрібно описував додержувані на ньому тортури, чи треба пригадувати обурення прокуратора Птрлера з приводу зізнань другого селянина-свідка, який без огляду на наслідки мав відату ті тортури підтвердити під присягою і за це діждався списання окремого протоколу і слідства?

Здається, прекрасна, глибоко продумана, з закріпавленого серця деніального Ст. Жеромського вивана повість, не повість, але епопея сучасної Польщі „Przedwiośnie“ в малюнок кайданівських знущань. Здавалося, що великий патріот письменник, який в днях неволі страждав терпіннями своєї батьківщини, який у ув'язі малював собі її в ареолі правди і справедливості, — збудить совість польського громадянства, відреогидний наріст шовінізму, адавалося, що своїм могутнім словом заставить краших синів своєї батьківщини перевести санацію тих страшних відносин.

І шож? Зірвався ураган, пронесяся lata morgana в польській пресі, але проти Жеромського, а за Кайданом. Вдумайтеся лише в ці дві постаті: Жеромський і Кайдан! І скапітулював Жеромський. В другому виданні свого „Przedwiośnie“ аник Кайдан на радість і вітиху польських „патріотів“.

Чому так сталося? Бо польський поліцей — спеціально на „кресах“ — репрезентує державу, персоніфікує її авторитет. А шоби той авторитет вдержати на відпо-

Жіночі модні матеріали

Шовки, Полотна

Мужеські сукна

1670

47-7

виробничий

ФІРМА
РОМАН

ЗУБИК

Львів, Галицька 16

відній висоті, треба запрягти всі чинники до... брехні.

Французькі інтелектуалісти підносили гримкий протест проти поліційних прийомів і тюремницьких метод (в роді масакри подк. Мельника і тов., застрілення в луцькій тюрмі селянина Чаданського і т. ин.), але даремне. Іздана соймова комісія, оглядала поліційні катівні і тюрми, найшла в бюрі Кайдана навіть деякі технічно-електричні удпшення, але скінчилося на тому, що „народова“ більшість комісії не допустила до сконкретиування її помічен.

І тому, не влажаючи на травневий переворот і уряд „моральної санації“, в поліційній тюрмі у Львові закатовано людину. І знову та сама метода. Арештовано ключників — так, немов би вони були короною, а не останнім щаблем, у відповідальній поліційній драбині. Хіба важна би ключник на катування, як би він знав, що це не є складовою частиною поліцейської системи?

Партійна опозиція на Україні.

З К. П. (6) У. усталиють членів опозиції.

Харківські „Вісти“ з 17. серпня приносять постанову Центральної Контрольної Комісії Комуністичної Партії більшовиків України про виключення з партії Олексія Лохмачова й Ефіма Коваленка та про висловлення догани Григорієві Пушкові і Леонідові Степанову за фракційну роботу в партії.

Всі названі члени партії розвинули свою акцію в Дніпропетровську між тамешніми партійними робітниками.

Лохмачов, син робітника, тепер управитель Всеукраїнської контори Металургійного підприємства, член КП(б)У від 1920 р. провадив фракційну роботу в часі своїх поїздок до Дніпропетровська і поширював там листи й копії з тасмих партійних документів, що мали за завдання знищити єдність партії, та підірвати довіру до теперішнього партійного проводу. За те його з партії виключили. Само собою зрозуміло, що атратив він і свою відповідальну посаду управителя Металургійного підприємства.

Коваленко, робітник і управитель виробничого відділу Харківського, член КП(б)У від 1917 р. він теж як фракційний безпартійний машинист при допомозі цій матеріалі, а при додержанні агітаційно-контрольних органів хибної інформації давав його в партії виключили.

Пістунков, робітник, заступник управителя Пайторгу, член КП(б)У від 1917 р. але не повідомив про неї керуючих органів партії, відставив від її лави фракційні документи, вислани на його руки в Харкова, але їх не доручав партії, не робив з них ужитку, а вертав назад Лохмачову. За те відстав сувору нагану.

Степанів, робітник, залатий у фабриці, член партії від 1907 р. на фракційну роботу, поширював тасмі документи і відомості, іздан до Москви і Харкова з фракційних справ і намісень боротьби для опозиції прихильників скинутого владштувати навіть тасмі зібрання. Степанів мав поширювати також провокаційні відомості про арештування в Москві Лашманова партії до інших далеких міст. За те „розкладову“ роботу, як саме постановили контр. комісії, належало його виключити з партії. Однак з огляду на його старий партійний стаж, встановлено йому сувору догану зі загрозою виключення на випадок дальшого ведення розкладової роботи.

Ось так відбувається поволі чистка партії від опозиційного елемента і на Україні. В кожному випадку контрольні органи партії переводять дуже докладне кресиво і на його основі астановлюють крес. Виходить, що пануюча партійна більшість і на Україні почуває на стільки сил, що не нагається усувати з партії кожного опозиційніста, не влажаючи навіть на найбільш його заслуги для партії. (Поміти) постанови про виключення з партії та про „сувору кару“ подаємо для згадку.

По широкому світі

СРСР. і Злучені Держави. З Вашингтону повідомляють, що більшовики підняли нові заходи в напрямі визнання СРСР, урядом Зау чених Держав.

Масарик буде кандидувати. В найближчому році відбудуться вибори на президента Чехословаччини. Чеська преса повідомляє, що през. Масарик кандидуватиме знову. Неприхильне становище до його кандидатури займає новоутворена консервативно-аграрна партія в чеській соймі, яка бажає на випадок вибору Масарика обмежити у правленнях президента републики або шляхом ревізії конституції, або на основі обов'язуючої політичної практики.

Кандидатом на президента Злуч. Держав називають бущого сенатора А. Померена зі стейту Огайо. Він кандидуватиме з доручення демократичної партії і ма-

В. ЛЕВИЦЬКИЙ.

Адвокат.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, у серпні 1926.

I.

Генрик Робер (Henri Robert) — нині безперечно найвишній адвокатський талантами країні, як Франція. Французька Академія прийняла його тому три роки в число своїх 40 „безсмертних“, і то не з титулу його літературних робіт, а як найповажнішого представника адвокатського стану. Того стану, який грас тоту велику політичну роллю в републиканських і демократичних краях... Але й не за „політику“ увійшов Робер в Академію: посломані сенатором він не був і не хоче бути. Він передовсім адвокат, а навіть коли він друкує том за томом свої цікаві огляди „Великих Процесів в Історії“, то він робить це не як учений-історик у строгому розумінні слова, а як правник-оборонець чи обвинитель.

Бо, мимоходом кажучи, Французька Академія, то не — як думає чимало неосвідомлених за границею і — навіть у Франції — збір самих тільки письменників. Ні, то збір усього, що в якійнебудь області національного життя вибивається на чільне місце: в політиці й стратегії, в мистецтві й науці, — в адвокатурі нарешті.

Робер — не тільки першорядний правник і славний оборонець. Він

загально шанований як ввічлива й добра людина і як муж високої духовної культури, „загальних ідей“ (як кажуть у Франції), при своїм високім віші — молодече цікавий до всього, чим живе і в чому виявляється французька умова діяльності. його книжка п. з. „Адвокат“ появилася в тій самій серії видань, у якій появилася книжка Юлія Камбона про „Дипломата“ і книга Барту про „Політика“, з якої свого часу переказав був читачам „Діла“ цікаві вирички п. Ілько Боршак. Чи дивно, що не занедбав прочитати книжки про „Адвоката“ наш брат Галичанин, котрий походить із тої країни, де адвокати грають таку важну роллю в громадянстві, і котрий сам свого часу, правда: дуже легонько, лизнув був дещо з адвокатського заняття?

II.

Однак, що саме вибрати для нашої публіки з дуже звязко написаної книжки французького адвоката? Вона така ошатна в словах, що переповідати зміст її ще коротше — було би рівнозначне з випиранням його з його смаку: неприємно таке робити, а читачеві воно мало приємно читати. Замість стрибати по всіх сторінках книжки і вибирувати відти одно-друге зерно, волимо обмежитися на тих сторінках, де Робер говорить про інтелігентний цениз адвоката.

Слово є за нашим автором:

Не покладаймося — остерігає він адвокатів і клієнтів — на легку вимовність, якої не попередили поважні студії і якої безупинна поаця

не підтримує і засбно не відживає.

Вона зможе дати перші блискучі успіхи, великі обіцянки — про око.

Однак не зайде далеко адвокат, який покладеться єдино тільки на свою легку вимовність і на перші свої успіхи. Коли він занедбає працювати над собою не тільки правничою, а й загальною культурою, писати, шоби формувати свій стиль, збогачувати свою пам'ять і безупинно збільшати свої духовні засоби обсервацією, роздумуванням, інтелігентною розмовою і передовсім лектурою, — то він швидко буде засуджений на повторювання, на банальності, а незабаром на умову яловості.

Чуте, галицькі адвокати й коншипенти, мої товариші, — чуте?

Імпровізація — каже далі Робер — то не самочинне духовне чудесо, як собі дехто думає. То не чудо Мойсея, котрий ударом палиці добув ключ живого джерела із скали.

В імпровізації джерело трисне тільки тоді, коли промовець заздалегідь, роками цілими успіш накопичити в собі тасмний скарб висловів, образів, думок, відомостей, з якого він зможе в даній хвилі черпати повними руками. Бо в дійсності імпровізація — результат довгої праці збирання, довгої підготівки, посередньої, незримої і незловимої.

Слухачам здається, що імпровізатор винаходить дощільні аргументи раптом, в міру потреб своєї промови. Він винаходить їх справді, але тільки в етимологічній значін-

ні свого слова, себто він і знаходить або віднаходить там, де він їх був аловив, іноді довго передати лектурами, студіями, обсерваціями, накопиченими в підсвідомих верствах пам'яті.

Відти вони раптом піднімаються, начеб-то витрискують під ау силляма напруженої волі, під ударами слів, які взаїмно себе приликують і вижуться поміж собою.

Безперечна річ, це дар природи, однак від нас залежить, чи дар той затратиться або збогатиться, як загигають або розанваються м'ясні, мускули.

В кого дару того немає, той в дуже широкій мірі може добути собі його поступепенними аправами: та воно можливе тільки алертою працюю над самим собою; мусимо збогачувати і витончувати наш ум, безупинно досталяти йому поживу, бо инакше — він задеревіє, а то й зовсім погасне.

Це правда наглядні. Молоді студенти — кічність Робер, — котрі кермуються на адвокатів, не повинні їх тратити в очей...

III.

Читаємо таке — і не самі тільки веселі думки перебігають через нашу голову.

Невсесвітні факти нагадуються нам. Що багатого-багатого нас, адвокатів і адвокатських кандидатів, у нашій дошках від сита віггороджений країні відбувало свою середню школу в більше ніж убогій обстанові селянської бурси і в приватній або навіть державній гімназії таского шибачого від сонця. Бача-